

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **V. A.** alias **O. U.**, zast. Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem se sídlem Purkyňova 6, Ostrava, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství Policie Středočeského kraje**, se sídlem Bezručova 2796, Mělník, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 3. 2021, č. j. KRPS-69024-17/ČJ-2021-010026-ZZC, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 26. 5. 2021, č. j. 50 A 9/2021 - 30,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobce **ne má** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ladislavu Bártovi, advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 3400 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce byl dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajištěn za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění byla stanovena na 50 dnů od okamžiku omezení osobní svobody.

[2] Žalobu proti rozhodnutí žalované zamítl krajský soud shora označeným rozsudkem. Podle soudu žalobce nerozporoval, že na území ČR pobýval neoprávněně. Vydání rozhodnutí o správním vyhoštění však podle § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců není namístě, pokud by vyhoštění znamenalo pro žalobce nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Bylo však prokázáno, že v době vydání rozhodnutí o vyhoštění žalobce rodinný život na území ČR ani EU nevedl. Ohledně soukromého života krajský soud shledal, že převáží zájem státu, aby na jeho území pobývali cizinci, kteří respektují právní předpisy.

[3] Žalobce („stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Mínil, že soud věc nesprávně právně posoudil, neboť se ani soud, ani předtím žalovaná dostatečně nezabývaly zásahem rozhodnutí do rodinného a soukromého života stěžovatele.

[4] Žalovaná odkázala na dosud vydaná rozhodnutí a shromážděný spisový materiál.

[5] Kasační stížnost je nepřijatelná (§104a s. ř. s.); k tomuto pojmu viz usnesení Nejvyššího správního soudu („NSS“) ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS.

[6] Stěžovatel nepopírá, že na území ČR pobývá bez oprávnění k pobytu. Tvrdí však, že správní vyhoštění zasahuje do jeho práva na ochranu rodinného a soukromého života. Ústavní pořádek ČR, jehož ustanovení právo na ochranu rodinného a soukromého života garantují, neslouží jako obecné východisko ochrany proti jakémukoli rozhodnutí veřejné moci (rozsudky NSS ze dne 6. 12. 2007, č. j. 3 Azs 240/2014 - 35, ze dne 24. 7. 2015, č. j. 3 Azs 240/2014 - 35, či ze dne 11. 11. 2015, č. j. 3 Azs 67/2015 - 43). V podobných případech je třeba dosáhnout spravedlivé rovnováhy mezi zájmem cizince na ochraně soukromého a rodinného života na straně jedné a zájmem státu na ochraně veřejné bezpečnosti, veřejného pořádku či veřejného zdraví na straně druhé (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 2. 2007 č. j. 10 Ca 330/2006 - 89, č. 1230/2007 Sb. NSS, rozsudky NSS ze dne 24. 7. 2015, č. j. 3 Azs 240/2014 - 35, ze dne 20. 7. 2017, č. j. 1 Azs 199/2017 - 27, či ze dne 10. 2. 2017, č. j. 4 Azs 8/2017 - 21).

[7] Krajský soud dostatečně odůvodnil, proč ve věci stěžovatele nepředstavuje správní vyhoštění nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života.

[8] NSS i Ústavní soud opakovaně zdůrazňují, že neexistuje subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území ČR (nález Ústavního soudu ze dne 9. 12. 2008 sp. zn. Pl. ÚS 26/07, č. 47/2009 Sb., jeho usnesení ze dne 18. 4. 2013 sp. zn. III. ÚS 1147/13, rozsudek NSS ze dne 9. 1. 2019 č. j. 2 Azs 210/2017 - 57).

[9] Krajský soud věc posoudil v souladu s ustálenou judikaturou a nedopustil se ani chyby v individuálním posouzení věci stěžovatele, natož pak chyby hrubé. Proto NSS kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[10] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti je opřen o § 60 odst. 1 a 7 a § 120 s. ř. s. (usnesení NSS ze dne 16. 5. 2021 č. j. 9 As 83/2021 - 28). Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaná měla ve věci plný úspěch, nevznikly jí však náklady nad rámec běžné úřední činnosti; náhrada nákladů řízení se jí nepřiznává.

[11] Krajský soud ustanovil stěžovateli k jeho žádosti zástupce z řad advokátů; náklady řízení v tomto případě hradí stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Náklady řízení o kasační stížnosti spočívají v odměně advokáta za jeden úkon právní služby (podání kasační stížnosti) v částce 3100 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif] a v náhradě jeho hotových výdajů v částce 300 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky); celkem tedy 3400 Kč. Jelikož advokát není plátcem daně z přidané hodnoty, respektive tuto skutečnost nedoložil, nebylo důvod zvýšit náklady o částku odpovídající této dani. Odměna bude vyplacena z účtu tohoto soudu ve lhůtě stanovené ve výroku.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. listopadu 2021

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu